

Pārvaldība — svēts pienākums

Elders Kventins L. Kuks
no Divpadsmīt apustuļu kvoruma

Mēs kalpojam saviem līdzcilvēkiem tādēļ, ka mēs ticam, ka tas ir tas, ko Dievs vēlas, lai mēs darītu.

Mēs dzīvojam bīstamos laikos, kad daudzi domā, ka mēs neesam atbildīgi Dieva priekšā un ka mums nav personīgās atbildības par savu vai citu cilvēku dzīvi. Daudzi pasaulē koncentrējas uz savu vēlmju apmierināšanu, liek sevi pirmajā vietā, baudas mīlot vairāk kā taisnīgumu. Viņi netic, ka ir savu brāļu sargi. Tomēr Baznīcā mēs uzskatām, ka šis mums uzticētās pārvaldības ir svēts pienākums.

Nesen augsti cienījami jūdu vadītāji un rabīni apmeklēja Baznīcai piederošās ēkas Soltleikas ielejā, ieskaitot Labklājības laukumu, Humānās palīdzības centru, Ģimenes vēstures centra bibliotēku un Jūtas Okvirmauntinas Tempļa atvērto durvju dienas. Vizītes nobeigumā viens no Amerikas visievērojamākajiem rabīniem dalījās savās izjūtās par redzēto un sajūsto.¹

Viņš atsaucās uz jūdu domātājiem, kas pamatojas uz Talmudu,² un norādīja, ka pastāv divi, ļoti atšķirīgi iemesli, kādēļ cilvēki veic labestīgus un dāsnus darbus. Daži cilvēki apmeklē slimos, atbalsta nabadzīgos un kalpo saviem līdzcilvēkiem tādēļ, ka viņi tic, ka tā darīt ir pareizi un ka citi atmaksās ar to pašu tad, kad viņiem tas būs vajadzīgs. Viņš paskaidroja, ka, lai arī tas ir labi gādīgas sabiedrības veidošanai un to būtu jāuzskata par cēlu rīcību, augstāks motīvs ir tas, ka mēs kalpojam saviem līdzcilvēkiem tādēļ, ka mēs ticam, ka tas ir tas, ko Dievs vēlas, lai mēs darītu.

Viņš paziņoja, ka savas vizītes rezultātā tic, ka Pēdējo dienu svētie uzņemas veikt kalpošanu labklājības un humānās palīdzības jomā, kā arī glābšanas darbu tempļos tādēļ, lai darītu to, ko viņi tic, Dievs vēlas, lai viņi darītu.

Šo atbildības sajūtu, kas iekļauta pirmajā lielajā bauslī mīlēt Dievu, daži ir aprakstījuši kā „paklausību tam, uz ko nepiespiež.”³ Mēs cenšamies darīt to, kas pareizs, tādēļ, ka mīlam un vēlamies iepriecināt savu Debesu Tēvu, nevis tādēļ, ka kāds mūs spiež paklausīt.

Karš Debesīs uzsākās pēc tam, kad Sātans pateica, ka viņš visus piespiedīs paklausīt viņa idejām. Tas tika noraidīts. Tā rezultātā mums ir tikumiskā rīcības brīvība un brīvība izvēlēties savas dzīves virzienu. Taču mēs arī esam atbildīgi par šo rīcības brīvību. Tas Kungs ir teicis, ka mēs būsim „atbildīgi par saviem paša grēkiem tiesas dienā.”⁴ Atbildības un pārvaldības principiem mūsu doktrīnā ir liela nozīme.⁵

Baznīcā pārvaldība *nav* ierobežota ar laicīgu pienākumu vai atbildību. Prezidents Spensers V. Kimbals mācīja: „Mēs esam pārvaldnieki pār savu ķermeni, prātu, ģimenēm un īpašumiem. Uzticīgs pārvaldnieks ir tāds, kurš pielieto taisnīgu valdīšanu, rūpējas par savu ģimeni un par nabadzīgajiem.”⁶

Lai gan ir vairāki pārvaldības veidi, es esmu izvēlējis runāt par diviem. Pirmais ir sevis pašu un savu ģimeņu pārvaldīšana. Otrais ir pārvaldība par nabadzīgajiem un trūcīgajiem.

Mācot atbildīgumu un pārvaldību, Tas Kungs bieži izmantoja līdzības par zemi. Kad es biju mazs zēns, vasaras laikā es apciemoju savus vecvecākus viņu rančo. Tur nebija ne elektrības, ne tekoša ūdens, ne santehnikas. Tomēr blakus viņu mazajai mājai bija avots. Avots izveidoja nelielu dīķīti ar dzidru, tīru ūdeni, kuru es vecmāmiņai palīdzēju aiznest uz mājām vairākas reizes dienā, lai dzertu, gatavotu ēdienu, mazgātos un mazgātu veļu. Mani vecvecāki mīlēja šo dzīvību uzturošo avotu un veica īpašus piesardzības pasākumus, lai to aizsargātu.

Pēc daudziem gadiem, kad manam vectēvam bija 90 gadi, viņš vairs nedzīvoja savā īpašumā, jo nespēja to uzturēt un pārraudzīt. Es aizvedu viņu apskatīt rančo, kuru viņš mīlēja. Viņa lielās cerības attiecībā uz rančo apskatīšanu izvērtās par vilšanos, kad viņš atklāja, ka iežogojums, kas aizsargāja avotu, bija neglābjami sagāzies un govīs bija sabojājušas avotu, ievērojami piesārņojot vērtīgo, dzidro avota ūdeni. Viņu sarūgtināja šis postījums un piesārņojums. Viņam tas nozīmēja nolaidību pret pienākumu, ko viņš bija pildījis visu savu darba dzīvi. Viņš juta, ka nebija aizsargājis šo dzīvību uzturošo avotu, kas viņam bija tik daudz nozīmējis.

Tāpat kā dzidrais avots, kas tika piesārņots, kad netika aizsargāts, mēs dzīvojam laikā, kad tikumība un šķīstība nav aizsargāta.⁷ Personīgās morāles mūžīgā nozīme netiek cienīta. Mīlošais Debesu Tēvs ir nodrošinājis mūs ar līdzekļiem, lai mēs palīdzētu Viņa gara bērniem nākt šajā pasaulē, tā pilnībā piepildot viņu radīšanas mērķi. Viņš mums norādīja, ka dzīvības radīšanas avoti jātur tīri, tāpat kā, lai uzturētu dzīvību, šo aizsardzību prasīja skaistais rančo avots. Šis ir viens no iemesliem, kādēļ mūsu Debesu Tēva iecerē tikumībai un šķīstībai ir tik liela nozīme.

Pateicoties mana vectēva reakcijai uz avota piesārņotību, tika veikti uzlabojumi un aizsardzības pasākumi, kas avotam atdeva tā sākotnējo skaistumu un dzidrumu.

Kā Kunga Jēzus Kristus kalpiem, mums ir svēts pienākums mācīt Viņa morāles standartus, kas ikvienam no Viņa bērniem ir nemainīgi. Kad mūsu rīcība vai domas ir netīras, mēs apgānām Viņa standartus. Tas Kungs ir teicis: „Es ... nevaru raudzīties uz grēku pat ar vismazāko atlaidi.”⁸ Daži cenšas atrast attaisnojumu savai uzvedībai.

Džona Holmsa dzejolī ar nosaukumu „Saruna” kāds vecs, kurls kuģu būvētājs no Jaunanglijas māca jaunu vīrieti par attaisnojumu meklēšanu. Paskaidrojot vienu no iegūtajām mācībām, jauniešs saka: „Es nebūtu zinājis, ka vienalga, kā tu to būvē, kuģim ir jāpeld; jo okeānam neko nepaskaidrosi.”⁹

Ir teiciens, ka tas, kas notiek noteiktā pilsētā, paliek šajā pilsētā. Man patīk zīme, kas uzstādīta Sevīeras apgabalā, Jūtā, kur rakstīts: „To, kas notiek Sevīeras apgabalā ... jūs varat stāstīt saviem draugiem!!!” Kad mēs saprotam, ka esam atbildīgi Dieva priekšā, mēs redzam cik muļķīgi ir meklēt attaisnojumus. Tie, kas meklē attaisnojumus, atgādina mazus bērnus, kas aizsedz ar rokām acis un ir pārliecināti, ka, ja viņi neredz mūs, tad mēs neredzam viņus. Es gribu teikt, ka, ja mēs domājam sniegt atskaiti par savu rīcību Glābējam, mūsu meklētie attaisnojumi tiks parādīti patiesajā gaismā.

Mēs zinām, ka ir tādi, kuri jau ir iesaistījušies svētajam morāles standartam neatbilstoši

uzvedībā. Lūdzu, saprotiet, ka caur Kristus veikto Izpirkšanu visi var nožēlot un, līdzīgi ūdens avotam, atgriezties tīrā un dzidrā stāvoklī. Nožēlot ir grūti — tas prasa salauztu sirdi un nožēlas pilnu garu.¹⁰ Taču kad tiek sperti taisnīgi grēku nožēlošana soļi, tad var tikt piemēroti pravieša Almas teiktie vārdi savam dēlam Koriantonam, kurš bija iesaistījies tikumības pārkāpumos: „Un tagad, mans dēls, es vēlos, lai tu neļautu šīm lietām vairs tevi uztraukt, un tikai lai tavi grēki tevi uztrauc, ar tām raizēm, kas novedīs tevi pie grēku nožēlošanas.”¹¹ Glābējs ir teicis: „Lūk, tam, kurš nožēlojis savus grēkus, tam tiek piedots, un Es, Tas Kungs, tos vairs nepieminu.”¹²

Attiecībā uz mūsu pārvaldību par savām ģimenēm, daži ir mācījuši, ka tad, kad mēs atskaitīsimies Glābējam un Viņš lūgs mums sniegt atskaiti par saviem zemes pienākumiem, divi no svarīgajiem jautājumiem būs saistīti ar ģimeni. Pirmais no tiem būs par mūsu attiecībām ar laulāto draugu, un otrais būs par attiecībām ar katru no mūsu bērniem.¹³

Ir viegli apjukt mūsu prioritātēs. Mums ir pienākums nodrošināt mūsu bērnu fizisko drošību un labklājību. Tomēr daži vecāki laicīgās un materiālās lietas izvirza par pārmērīgu prioritāti. Daži nav uzcītīgi savos centienos iegremdēt savus bērnus Jēzus Kristus evaņģēlijā.¹⁴ Atcerieties, ka mājās reliģisko tradīciju piekopšana ir tikpat svarīga kā ēdiens, apģērbs un pajumte. Vecāki var arī palīdzēt bērniem atklāt un attīstīt savus talantus. Mēs esam atbildīgi par talantiem, kas mums ir dāvāti. Bērni, kuriem netiek mācīts, ka tie ir atbildīgi par savu laiku un talantiem, aizvien vairāk tiek pakļauti muļķībai un netaisnībai, kas tik ļoti izpletusies pasaulē.¹⁵ Ģimenes vēstījums brīdina, ka cilvēkiem, kuri „nepilda ģimenes aprūpes pienākumus, kādu dienu būs jāatbild Dieva priekšā.”¹⁶

Otrā pārvaldība ir rūpes par nabadzīgajiem un tiem, kuriem nepieciešama palīdzība, kas faktiski reizi pa reizei nepieciešama katram no mums. Tā Kunga pamācība par to, ka esam pārvaldnieki pār trūkcietējiem, ietver skarbākos vārdus visos Rakstos: „Ja kāds cilvēks ņems no pārpilnības, kuru Es esmu radījis, un nedos savu daļu, ... nabagam un trūkcietējam, viņš, kopā ar bezdievjiem, pacels savas acis ellē, ciešot mokas.”¹⁷ Mēs kā pārvaldnieki esam atbildīgi par pasaulīgajām svētībām, ko ir devis Tas Kungs.

Uz jūdu vadītājiem, kurus jau iepriekš pieminēju, īpašu iespaidu atstāja gavēšanas princips un dāsnu gavēņa ziedojumu maksāšana. Viņi domāja, kas tas ir pārsteidzoši, ka Baznīcas locekļi visur pasaulē ik mēnesi gavē un tad sniedz brīvprātīgu ziedojumu, lai atbalstītu tos, kas ir trūkumā.

Kad rabīni apmeklēja Labklājības laukumu, viņi bija aizkustināti, uzzinot, ka pat grūtajos ekonomiskajos apstākļos mūsu Baznīcas locekļi, noraizējušies par pārbaudījumiem, ar kuriem daudzi sastopas, turpina dāsni ziedot, lai palīdzētu nabadzīgajiem.

Es atceros, ka tad, kad mani aicināja kalpot par bīskapu, mans priekštecis, bīskaps Rasels Džonsons, brīdināja mani, lai es būtu uzmanīgs ar to, ko lūgšu darīt Baznīcas locekļiem. Viņš teica: „Daži atsauksies uz katru ierosinājumu, pat uz lielu upuri.” Viņš minēja kādu atraitni, kura bija 80 gadus veca un kura bija rūpējusies par savu vīru un dēlu, līdz tie pēc ilgstošas slimības nomira. Bīskaps Džonsons teica, ka, neskatoties uz mazajiem līdzekļiem, viņa vienmēr centīsies palīdzēt. Es atklāju, ka tā bija patiesība. Katru reizi, kad pieminēju nepieciešamību ziedot vai kalpot, lai svētītu citus, Sāra bieži bija pirmā, kas uz to atsaucās.

Kādu sestdienu kāda cita māsa man piezvanīja un teica: „Bīskaps, nāciet ātri, glābiet Sāru!” Šī māsa pastāstīja, ka 80 gadus vecā Sāra bija uzkāpusi kāpņu augšā un tīrīja kaimiņa lietus notekas. Šī māsa bija pārbijusies par to, ka Sāra varētu nokrist, un tādēļ vēlējās bīskapa iejaukšanos.

Es nesaku, ka katrs var vai katram vajadzētu līdzināties Sārai. Daži jūtās vainīgi, ka nevar uzreiz palīdzēt katrā vajadzībā. Man patīk Annas Marovas Lindbergas citāts, ko bieži izmantoja Elders A. Maksvels: „Mana dzīve nevar pārvērst rīcībā visas to cilvēku vajadzības, uz kurām atsaucas mana sirds.”¹⁸ Ķēniņš Benjamīns mācīja: „Un skatieties, lai tas viss tiktu darīts gudrībā un kārtībā, jo nav nepieciešams, lai cilvēks skrietu ātrāk, nekā tas spēj.”¹⁹ Taču viņš piemetināja, ka mums ir jābūt uzcītīgiem.

Mana sirds priecājas, novērojot svētos Baznīcā darot visu, ko tie var, lai sniegtu Kristum līdzīgu kalpošanu visur, kur tas nepieciešams. Pateicoties Baznīcas locekļu ziedojumiem, Baznīca var klusi un ātri, bez fanfarām atsaukties uz vajadzībām visā pasaulē.²⁰ Baznīca jau atsaucas uz dabas katastrofām Filipīnās, Klusā Okeāna salās un Indonēzijā.

Pagājušā gadā mūsu locekļi atsaucās uz Gustava viesuļvētru. Baznīca cieši sadarbojās ar humāno organizāciju, ko vadīja Martins Luters Kings III. Kinga kungs vēlāk apmeklēja Soltleiksitiiju un teica: „Iesākumā es ierados, lai paustu Baznīcai savu pateicību par humāno atbalstu, taču ātri vien sapratu, ka savā būtībā jūs esat kas daudz dziļāks un pilnīgāks. Pa starpu Humānās palīdzības centram, Labklājības laukumam un tempļa atvērto durvju dienām, tagad vairāk novērtēju to, kāpēc jūs darāt to, ko jūs darāt.”

Visos savu pārvaldību centienos mēs sekojam Jēzum Kristum. Mēs cenšamies atdarināt to, ko Viņš gan ar Savām mācībām, gan ar Savu piemēru ir lūdzis mūs darīt. Mēs no visas savas sirds paužam pateicību Baznīcas locekļiem par viņu dāsnajiem ziedojumiem un Kristum līdzīgo kalpošanu.

Runādams par gavēni, izsalkušo paēdināšanu un kailo apģērbšanu, Jesaja aizkustinošos vārdos apsolīja: „Kad tu sauksi, Tas Kungs tev atbildēs.”²¹ Jesaja turpināja: „Kad tu izsalkušam atvērsi savu sirdi un paēdināsi apbēdinātu dvēseli, tad ... Tas Kungs tevi vienmēr vadīs un ... tu būsi kā ... ūdens avots, kurā ūdens neizsīkst. ... [Un] tu atjaunosi agrāko cilšu pamatus.”²²

Es ceru, ka katrs no mums personīgi un kopā ar ģimeni pārskatīs tās pārvaldības, kuras ir mūsu pienākums un atbildība. Es lūdzu, lai mēs to darītu, zinot, ka galu galā mēs esam atbildīgi Dieva priekšā un ka šajā dzīvē mēs paklausīsim tam, uz ko nepiespiež.

Es esmu pateicīgs par mīlošā un uzticīgā pravieša padomu kalpot un glābt tos, kas ir grūtībās. Es zinu, ka, rīkojoties atbilstoši viņa padomam, mēs kļūsim Tā Kunga apsolījuma cienīgi: „Un kas tiek atrasts uzticīgs, taisns un gudrs pārvaldnieks, tas ieies sava Kunga priekā un tas iemantos mūžīgo dzīvi.”²³

Es sniedzu savu liecību par šo svēto patiesību. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Rabīns Haskels Lukšteins, kādreizējais Ņujorkas rabīnu padomes prezidents, Amerikas sinagogu padomes prezidents un UJA Nacionālā rabīnu ministru kabineta priekšsēdētājs.

2. „Talmuds ir tūkstošiem gadu senu jūdu gudrību krājums un tajā tiek pausts mutiskais likums.” (Adīns Šteinvalts, *The Essential Talmud* [2006], 4.).
3. Džons Fletčers Moultons, citēts Kleitona M. Kristensena „The Importance of Asking the Right Questions” (runa teikta Dienvidu Ņūhempšīras universitātes izlaidumā, 2009.g. 16. maijā), 3; skat. arī 5. Mozus 6:4–7.
4. M&D 101:78.
5. Skat. M&D 20:71. Visiem, kuri ir atbildīgi, jānožēlo grēki un jātop kristītiem (skat. M&D 18:42). Tie, kuri nomirst pirms atbildības vecuma, tiek glābti Celestiālajā valstībā (skat. M&D 137:10; skat. arī M&D 29:46–47, 50).
6. Spensers V. Kimbals, „Welfare Services: The Gospel in Action”, *Ensign*, 1977.g. novembris, 78.
7. Skat. Gregorijs Katcs, „U.K. Health Booklet’s Message: Teen Sex Can be Fun”, *Deseret News*, 2009.g. 15. jūlijs, A9.
8. M&D 1:31.
9. „Talk”, Collected Poems of John Holmes, <http://hdl.handle.net/10427/14894>.
10. Skat. M&D 20:37; 2. Nefija 2:7; Almas 39; 3. Nefijs 9:20. Prezidents Ezra Tafts Bensons salauzta sirdi un nožēlas pilnu garu definēja šādi: „Dievišķa nožēla ... ir dziļa atskārsme, ka mūsu rīcība ir aizskārusi mūsu Tēvu un mūsu Dievu. Tā ir asa un dedzīga apzināšanās, ka ... mūsu grēki ir likuši Viņam [Glābējam] asiņot katrā porā. Šis ļoti reālās psihiskās un garīgās ciešanas ir tas, ko Raksti sauc par „salauztu sirdi un nožēlas pilnu garu” („A Mighty Change of Heart,” *Tambuli*, 1990. g. 5. marts, 5).
11. Almas 42:29.
12. M&D 58:42.
13. Skat. Roberts D. Heilzs, „Understandings of the Heart”, *Brigham Young University 1987–88 Devotional and Fireside Speeches* (1988), 129; skat. arī 2. Nefija 9:41.
14. Skat. Džozefs F. Smits, *Take Heed to Yourselves!*, sast. Džozefs Fildings Smits, jun. (1971), 221.
15. Skat. Marka 7:20–23.
16. „Ģimene — Vēstījums pasaulei”, *Liahona*, 2004. g. oktobris, 49; skat. arī Rasels M. Nelsons, „Set in Order Thy House”, *Liahona*, 2002. g. janvāris, 80–83.
17. M&D 104:18.
18. Anne Morova Lindberga, citēta Nīla A. Maksvela „Wisdom and Order”, *Liahona*, 2001. g. decembris, 20.
19. Mosijas 4:27.
20. Pēdējo 10 gadu laikā Baznīca ir sniegusi 900 miljonu ASV dolāru ziedojumiem un materiālajai humānajai palīdzībai, kā arī neskaitāmas vīriešu un sieviešu kalpošanas stundas. Piemēram, saistībā ar viesuļvētru Katrīna tika sniegtas vairāk kā 330 000 grūtas un ziedošanās pilnas kalpošanas stundas (reģiona septiņdesmitā, kurš pārraudzīja palīdzības sniegšanas darbu, eldera Džona S. Andersona atskaite).
21. Jesajas 58:9.
22. Jesajas 58:10–12.
23. M&D 51:19; skat. arī Mateja 25:34–46.